

Arrest

nr. 256 846 van 21 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANCRAEYNEST
Avenue de Fidevoye 9
5530 Yvoir

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kirgizische nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat P. VANCRAEYNEST en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kirgizisch staatsburger van gemengde Russisch-Oeigoerse origine. U bent orthodox christen. U woont sinds 2012 in het dorp Dachniy, gelegen in het district Alamidsky van de regio Chuyskaya, Kirgizië.

Sinds uw jeugd jaren merkte u dat u meer voeling had met het christendom, de godsdienst van uw Russische moeder en grootmoeder dan met de islam, het geloof dat uw Oeigoerse vader aanhing. Rond de leeftijd van 30 jaar bekeerde u zich tot het orthodox christendom.

Op 20 juli 2001 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten waarbij u verklaarde dat u problemen kende in Kirgizië omwille van uw niet-Kirgizische origine en dat u

vervolgd vreesde te worden omdat u lid was van de politieke partij Ar-Namys. Uw asielaanvraag werd afgesloten met een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het CGVS op 27 september 2001. U keerde terug naar Kirgizië.

U verklaarde dat u zeer regelmatig problemen kende in de laatste jaren voor uw vertrek uit Kirgizië en in feite al uw ganse leven omwille van uw Russisch-Oeigoerse origine en uw geloofsovertuiging. Sinds 2018 verergerden uw problemen en kreeg u ook te maken met fysiek geweld. U werd lastig gevallen en vaak ook geslagen door verschillende personen. Dergelijke incidenten gebeurden om de haverklap als u onderweg was in uw dorp om boodschappen te doen. U werd dan door groepjes Kirgizische mannen die op straat rondhingen aangesproken om bijvoorbeeld alcoholische dranken voor hen te kopen. Als u weigerde werd u door hen geslagen. Daarnaast kende u ook veel problemen omdat u van gedeeltelijk Oeigoerse origine bent, maar toch de islam niet aanhangt. Een Oeigoer die K. (...) heet sprak u aan over uw geloofskeuze en vroeg u om naar de moskee te gaan. U ging niet in op dit verzoek. U denkt dat K. (...) er vervolgens voor gezorgd heeft dat u door groepjes Oeigoeren geslagen werd. Eind 2018 en begin 2019 werd u enkele keren stevig aangepakt door zulke groepjes. U was er zo erg aan toe dat enkele oudere dames die u kende via uw kerkgemeenschap besloten zich over u te ontfemen. U kon bij deze dames in Bishkek verblijven terwijl u herstelde van uw verwondingen. Ondertussen wendde u zich tot een reisbureau om een visum voor Europa te regelen. U verkreeg een Litouws schengenvisum en u verliet Kirgizië op 21 juli 2019. U reisde per vliegtuig via Moskou naar Vilnius. Van daaruit reisde u naar Nederland en op 22 juli 2019 kwam u aan in België. Op 20 augustus 2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw internationaal paspoort afgegeven op 2 mei 2019, uw origineel binnenlands paspoort afgeleverd op 23 januari 2010, een kopie van uw geboorteakte afgeleverd op 16 mei 1989, een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een kopie van een pagina van het binnenlands paspoort van uw vader, een origineel doopattest afgeleverd op 8 september 2019, een attest van de Russisch-orthodoxe kerk te Luik opgesteld op 30 november 2019, twee attesten van een psycholoog op datum van 29 januari 2020 en 5 augustus 2020, een bundel documenten aangaande ziekenhuisafspraken (bloedanalyse, tenlasteneming, wegbeschrijving), een bundel documenten met betrekking tot uw visumaanvraag en uw vliegtuigreis, een medisch attest opgesteld op 28 juni 2018 en een röntgenfoto van een been.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofdte kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Wat uw fysieke klachten betreft waarover u sprak tijdens uw interview op de DVZ alsook tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, dient opgemerkt te worden dat u geen enkel attest hebt aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat uw fysieke gezondheidsproblemen eventueel een invloed zouden kunnen hebben op uw deelname aan de procedure internationale bescherming. U kon zelf ook niet toelichten hoe uw klachten uw functioneren in het kader van een persoonlijk onderhoud zou kunnen beïnvloeden. Bij het invullen van de vragenlijst 'bijzonder procedure noden' verklaarde u dat er omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen bemoeilijken. U gaf aan dat u antwoorden kon geven, maar dat u zich niet zo goed voelde en dat u problemen hebt met uw rug, uw been en uw hoofd. U verklaarde in het ziekenhuis behandeld te worden en dat u zich wat zwak voelde. U kon echter helemaal niet verduidelijken op welke wijze deze omstandigheden uw deelname aan de procedure zouden kunnen beïnvloeden en u stelde dat u de vragen die u gesteld zouden worden kon beantwoorden (zie DVZ, vragenlijst bijzonder procedurele noden, 11 december 2019). Nader bevraagd over uw fysieke gezondheidsproblemen verklaarde u dat u soms afdwaalt, dat u constant pijn hebt aan uw achterhoofd en nek, dat een beschadiging aan uw nek werd ontdekt, dat u gebroken tanden had en dat uw ruggenwervel, uw been en uw schouder behandeld worden (CGVS notities van het persoonlijk onderhoud van 7 februari 2020, hierna CGVS1, pg7). U legde bij het eerste persoonlijk onderhoud en ook nadien geen medische bewijsstukken neer waaruit enig verband zou kunnen opgemaakt worden tussen uw vermogen om op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming en de door u aangehaalde fysieke gezondheidsproblemen. Uw fysieke gezondheidsproblemen kunnen bijgevolg geen aanleiding geven tot bijzondere steunmaatregelen in het kader van de procedure internationale bescherming.

Aangaande uw psychische gezondheidsproblemen bracht u twee attesten aan van een psycholoog, gedateerd op 29 januari 2020 en 5 augustus 2020 die beiden exact dezelfde inhoud bevatten. De beide attesten van de psycholoog vermelden dat u de symptomen vertoont van een depressie, dat u problemen kent met ruimte en tijd, dat u aan een concentratiestoornis lijdt en dit omwille van een chronisch psychotraumatisch syndroom ten gevolge van wat u meemaakte in uw land van herkomst. Verder vermeldt het attest dat u onder meer last hebt van slapeloosheid, nervositeit, overdreven

alertheid, momenten van dissociatie, hoofdpijn, angsten, ademhalingsmoeilijkheden en een gebrek aan zelfvertrouwen. Er wordt niet toegelicht hoe tot deze vaststellingen werd gekomen. Uit uw verklaringen bleek dat u op het moment dat u een eerste keer gehoord werd op het CGVS nog maar één keer naar uw psycholoog was geweest (CGVS1, pg 10). Het is dan ook opvallend dat de psycholoog na slechts één consultatie – het eerste psychisch attest is immers opgesteld op een datum die het eerste onderhoud op het CGVS voorafgaat - tot een dergelijke uitgebreide opsomming van uiteenlopende psychische symptomen en stoornissen komt en daarbij ook nog zou vastgesteld hebben dat uw problemen veroorzaakt zouden zijn door iets dat u meemaakte in uw land van herkomst. Het gegeven dat uw psycholoog na meerdere bijkomende sessies – u zou volgens de attesten twee keer per maand op consultatie komen - en meer dan zes maanden later een identiek verwoord attest opstelt zonder enige bijkomende toelichting is bovendien merkwaardig. Deze attesten verduidelijken verder geenszins op welke wijze uw klachten zich uiten, bijvoorbeeld hoe de concentratiestoornissen en de moeilijkheden met tijd en ruimte zich manifesteren. Bijgevolg kan uit de door u neergelegde attesten van een psycholoog niet opgemaakt worden of en zo ja hoe de beschreven klachten uw deelname aan de procedure internationale bescherming zouden kunnen beïnvloeden. Uit de attesten van de psycholoog kan niet opgemaakt worden dat u niet in staat zou zijn om uw asielmotieven toe te lichten tijdens een persoonlijk onderhoud. Deze attesten kunnen derhalve niet volstaan om eventuele lacunes in uw verklaringen te vergoelijken. Bij aanvang van het eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u tevens dat u zich fit genoeg voelde om een interview af te leggen (CGVS1, pg 2). Uit het verloop van het onderhoud blijkt verder dat u de inhoud van de vragen begreep en dat u omstandige verklaringen aflegde, waarbij u ook specifieke details kon geven zoals aanduidingen in de tijd, plaatsen en namen van personen. Aan het einde van het onderhoud stelde u dat u misschien niet alles voldoende concreet had uitgelegd omdat u ziek bent (CGVS1, pg 20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud bleek u meer moeite te hebben met het geven van concrete informatie zoals aanduidingen in de tijd. Toen u gevraagd werd waarom het u meer moeite kostte dan tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, stelde u dat het misschien kwam doordat u kalmeermiddelen innam (CGVS, notities van het persoonlijk onderhoud van 10 augustus 2020, hierna CGVS2, pg 13 en pg 14). U hebt echter geen medisch attest neergelegd dat kan aantonen dat u effectief medicatie neemt. U toont aldus niet aan dat eventuele vaagheden in uw antwoorden tijdens het tweede persoonlijk onderhoud te wijten zijn aan medicatiegebruik.

Gelet op wat voorafgaat dient vastgesteld te worden dat de door u aangehaalde nood niet afdoende is aangetoond middels een goed onderbouwd en omstandig medisch attest, zodat het niet vast staat dat het standaard procedureverloop in het gedrang zou gekomen zijn of dat er zich steunmaatregelen zouden opdringen. In de gegeven omstandigheden kan redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Kirgizië verlaten hebt, nadat u slachtoffer werd van gewelddadige aanvallen waarbij u geïdoleerd werd wegens uw christelijk geloof in samenhang met uw gemengde origine. U vreest bij terugkeer naar uw land van herkomst opnieuw dagelijks bedreigd te worden, slachtoffer te worden van geweld of zelfs te sterven ten gevolge van slagen (CGVS1, pg 10). Na grondig onderzoek van uw vluchtrelaas, dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, volgens art. 48/4, §2, van de Belgische Vreemdelingenwet, aannemelijk te maken.

Zo dient aangestipt te worden dat hoewel het mogelijk lijkt dat u met bepaalde familieleden of andere personen ruzie hebt gekregen in uw land van herkomst en dat u eventueel betrokken geraakt bent bij vechtpartijen of occasioneel slachtoffer werd van slagen, u er niet in geslaagd bent aan te tonen dat u op een systematische wijze in de zin van de Vluchtelingenconventie geïdoleerd werd wegens van uw geloof en origine en dit omwille van verschillende redenen:

Waar u beweerde dat uw religie aan de basis lag van uw problemen (CGVS1, pg 9, DVZ verklaring volgend verzoek, punt 15), dient opgemerkt te worden dat het onwaarschijnlijk lijkt dat u ineens ernstige problemen zou gekregen hebben omwille van uw geloofsovertuiging terwijl u al erg lang het christendom aanhing. U zou volgens uw verklaringen al sinds uw dertigste christen zijn (CGVS1, pg 11 en pg 12). Uw Russische moeder en uw grootmoeder langs moederszijde waren ook orthodoxe christenen (CGVS1, pg 11 en 12). U verklaarde dat u op de leeftijd van 33 jaar ook al naar de kerk ging in Kirgizië (CGVS1, pg 11) en dat u zich op de leeftijd van 30 jaar verdoken liet dopen (CGVS1, pg 12). Nog stelde u dat u al tijdens uw studies in 1985 naar een christelijke kerk ging in Bishkek (CGVS1, pg 12). U schetste een algemene context van toenemende islamisering in Kirgizië (CGVS1, pg 9). Volgens u bleven enkel nog etnische Kirgiezen en Oeigoeren over in Kirgizië, andere groepen zoals etnische Russen trokken allemaal weg en het land islamiseert heel sterk. Bij wijze van spreken wordt op elke straathoek een moskee gebouwd en er zijn groepjes moslims actief op straat die propaganda voeren (CGVS1, pg 9). In deze omstandigheden valt u als christen van gemengde origine op. Het zou irritatie teweeg brengen bij

moslims wanneer u met uw niet-Slavisch uiterlijk een kerk buiten komt (CGVS1, pg 9). U zou met ernstige problemen, namelijk fysiek geweld, te kampen hebben sinds 2018 (CGVS, pg 15). Gevraagd om toe te lichten wat er toen veranderd was waardoor u ernstige problemen kreeg, stelde u dat het misschien te maken had met de plaats waar u woonde Dachniy, dat u omschreef als een crimineel district waar veel alcohol- en drugmisbruik voorkomt en waar u als fatsoenlijke persoon opviel (CGVS1, pg 15). Uw problemen zouden begonnen zijn met Oeigoeren die mogelijks afgunstig waren en die 'iets doorgaven' over u (CGVS1, pg 15). U woonde evenwel al sinds 2012 in Dachniy, zodat uw verblijfplaats in deze niet kan verklaren waarom u sinds 2018 ineens zwaar aangepakt werd door lokale groepjes wegens uw geloof (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 10, woonplaats in Dachniy sinds 17 juli 2012 tot januari 2019 en CGVS1, pg 4). Tevens meende u dat een persoon die K. (...) heet anderen ertoe heeft aangezet om u aan te vallen en dat u door zijn toedoen gevisieerd werd door de Oeigoerse gemeenschap (CGVS1, pg 16, pg 19). U zou een verbaal dispuut gehad hebben met deze K. (...). Hij zou u gevraagd hebben om naar de moskee te komen en zou gevraagd hebben waarom u varkensvlees eet (CGVS1, pg 16, pg 19). Daardoor denkt u dat K. (...) anderen ertoe heeft aangezet om u aan te vallen (CGVS1, pg 19). Uit uw verklaringen in het kader van het eerste persoonlijk onderhoud kan dan ook enkel uw conflict met K. (...) weerhouden worden als een mogelijke concrete verklaring voor het gegeven dat u opeens sterk gevisieerd werd door groepjes Oeigoeren wegens uw geloof terwijl u al sinds de jaren tachtig, minstens de jaren negentig christen bent. Het is in dat opzicht dan ook hoogst merkwaardig dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud niet meer kon zeggen dat deze K. (...) de aanstoker zou geweest zijn van de groepjes Oeigoeren die u zouden aangevallen hebben. U begon in eerste instantie over verschillende Kirgiezen van wie u denkt dat ze de groepjes aansturen waarmee u problemen kende (CGVS2, pg 8). U sprak over een zekere S. (...) en iemand die T. (...) heet (CGVS2, pg 8). Vervolgens werd u gevraagd of er nog andere personen waren waarvan u dacht dat ze groepjes tegen u zouden hebben opgezet. U ontweek de vraag en begon over uw ervaring met het hoofd van de plaatselijke politie, kolonel A. (...) (CGVS2, pg 8). Specifiek gevraagd naar uw problemen met Oeigoerse personen en nadat u duidelijk gemaakt werd dat u tijdens het eerste onderhoud over iemand anders gesproken had (CGVS2, pg 8 en 9), verklaarde u dat als het over Oeigoeren gaat dat het dan om de broers Y. (...) gaat (CGVS2, pg 9). Vervolgens werd u nogmaals de kans geboden om uit te leggen wie volgens u achter de aanvallen van de groepjes Oeigoeren zat, waarna u enkel maar kon toegeven dat u niet meer wist over wie u gesproken had tijdens het eerste persoonlijk onderhoud (CGVS2, pg 9). U repte met geen woord meer over K. (...), hoewel u herhaaldelijk de mogelijkheid kreeg om toelichting te geven over de persoon die u viseerde. U verklaarde dat uw problemen met de familie Y. (...) ontstaan waren in een familiale context (CGVS2, pg 11). U zou een relatie gehad hebben met de zus van de broers Y. (...). Deze vrouw zou een derde kind gekregen hebben, al dan niet door u verwekt, en u zou het kind hebben willen laten dopen, waardoor u ruzie kreeg met de familie Y. (...) (CGVS2, pg 11). Het gaat hier om een geheel andere context en andere personen die aan de basis zouden liggen van uw problemen met groepjes Oeigoeren die u kwamen toetakelen (CGVS2, pg 9). Pas toen de naam K. (...) u genoemd werd, kon u terug iets over hem vertellen (CGVS2, pg 11), waarbij u dan beweerde dat K. (...) een grote rol speelde om iedereen tegen u op te zetten en dat dat probleem nummer 1 was tot de laatste dag, die persoon (CGVS2, pg 11). Indien deze persoon uw grootste probleem zou gevormd hebben, mag het verbazen dat u zijn naam niet spontaan kon aanbrengen wanneer u vragen gesteld werden over de Oeigoeren waarmee u problemen had. Tevens verklaarde u in dit verband dat u al sinds uw verhuizing naar Dachniy waar u zeven jaar woonde, problemen kende met K. (...) (CGVS2, pg 11), zodat uw eventuele problemen met deze K. (...) niet zouden kunnen verklaren waarom u in 2018 ernstige problemen kreeg. Uw duidelijk veranderlijke verklaringen maken dat u geen geloofwaardige concrete omstandigheden hebt kunnen aanbrengen die kunnen verklaren waarom u in 2018 ernstige problemen kreeg door uw religie, terwijl u al jarenlang als christen van gemengde etnische origine in Kirgizië woonde en al sinds 2012 in het dorp Dachniy. Het feit dat u dergelijke uiteenlopende verklaringen aflegde over een kernelement van uw vluchtrelaas, tast de geloofwaardigheid van de door u aangebrachte asielmotieven in zeer ernstige mate aan. Hierbij aansluitend bleek dat u erg vage verklaringen aflegde over uw problemen met deze K. (...), hoewel u dus beweerde dat deze persoon uw voornaamste probleem vormde (CGVS2, pg 12). K. (...) zou een grote kring van kennissen hebben en veel contacten hebben en als ze naar de moskee gaan zou K. (...) over u vertellen dat u zich niet aan de regels houdt (CGVS2, pg 12). U dacht dat K. (...) ervoor zorgde dat u geslagen werd en hij zou u ook ooit eens zelf geslagen hebben, maar u had geen idee meer van het jaar of de maand waarin dat gebeurde (CGVS1, pg CGVS2, pg 12). U bleek tijdens het tweede onderhoud op het CGVS niet echt over tastbare indicaties te beschikken waarop uw vermoeden of uw idee dat K. (...) achter de aanvallen jegens u zat gebaseerd was. U moest zich beperken tot het nietszeggende antwoord dat zijn interesse in u overduidelijk was en dat hij vanaf de eerste dag dat u naar het dorp verhuisde op u gefixeerd was, dat hij mensen tegen u opzette en dat het misschien was 'omdat hij niet kon bereiken wat hij wilde' (CGVS2, pg 13). Gevraagd waarom hij

anderen tegen u zou opgezet hebben, verklaarde u dat het uit eigenliefde zou zijn en omdat u op u zelf stond en niet met hen (Oeigoerse gemeenschap) omging (CGVS2, pg 12). Het komt echter weinig waarschijnlijk over dat iemand herhaaldelijk knokploegen op u zou afsturen enkel en alleen omdat u niet met de Oeigoeren in uw dorp omging. Gevraagd wat K. (...) er zou kunnen bij winnen door u zo te viseren, gaf u een uitermate vage uiteenzetting over hoe de Oeigoeren iets te maken hebben met wahabieten, dat u dacht dat ze wapens verkochten en betrokken waren bij drughandel en dat ze personen die alleen zijn bij hun kliek proberen te betrekken om die persoon te gebruiken (CGVS2, pg 12). U vervolgde dat ze elke persoon zo willen vernederen dat die onder hun controle of invloed komt te staan en dat ze mensen aanwerven niet enkel in hun geloof, maar ook in hun 'business' (CGVS2, pg 12). Toen u daarop gevraagd werd of K. (...) of anderen van zijn groep dan ooit gezegd hadden dat u voor hen moest werken, stelde u vaagweg dat u zich 'met die handeling tot hen moest wenden' en dat zij ervoor zorgden dat u 'op hen beroep moest doen' (CGVS2, pg 12). In een poging meer feitelijke informatie van u te verkrijgen, werd gevraagd of ze ooit concreet trachtten om u in te lijven voor hun activiteiten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS2, pg 12). U slaagde er echter hoegenaamd niet in op een concrete manier uit te leggen wat u gevraagd werd. U haalde aan dat uw woonst, de ligging, alles geschikt was, uw territorium en dat het misschien zou zijn voor wapens, misschien als opslagruimte (CGVS2, pg 13), maar er bleek eigenlijk niets gezegd geweest te zijn. Zodoende ging het om loutere vage vermoedens van uwentwege (CGVS2, pg 12 en 13). Op basis van uw vage en op loutere veronderstellingen gebaseerde verklaringen kan er bezwaarlijk aangenomen worden dat u op een systematische wijze gevisieerd werd in uw dorp door de Oeigoerse bevolking op aangeven van ene K. (...).

Uw verklaringen over de verschillende gewelddadige aanvallen jegens uw persoon blonken eveneens uit in vaagheid en vertoonden een gebrek aan consistentie. U kon in eerste instantie niet zeggen wanneer u voor het eerst fysiek werd aangevallen. Gezien het meerdere keren gebeurde, kon u de data niet zeggen, maar het gebeurde sinds 2018, misschien een paar keer in de week of misschien per maand (CGVS1, pg 15). Toen u naar de periode van het jaar gevraagd werd, gaf u een omstandige uitleg over uw activiteiten in de zomer versus de winter, waaruit u opmaakte dat het in de zomer voor het eerst zou gebeurd zijn (CGVS1, pg 15, pg 16). U bevestigde dat de eerste fysieke aanval plaatsvond in de zomer van 2018 (CGVS1, pg 16). U kon deze informatie echter niet meer verstrekken tijdens het tweede persoonlijk onderhoud. Zowel het jaartal als de periode van het jaar kon u niet aangeven. U weigerde in feite de vraag te beantwoorden en zei dat u het niet kon zeggen in de tijd, waarbij u verwees naar uw psychische problemen (CGVS2, pg 4). Uw psychische problemen kunnen evenwel niet verklaren waarom u in het kader van het eerste persoonlijk onderhoud dan wel kon toelichten dat het eerste incident in de zomer van 2018 plaatsvond. U legde namelijk zoals hierboven reeds uitvoerig werd toegelicht een inhoudelijk identiteits psychisch attest neer waarbij het ene attest opgesteld werd kort voor het eerste persoonlijk onderhoud en het tweede attest kort voor het tweede persoonlijk onderhoud. Er is dan ook geen informatie voorhanden waaruit kan opgemaakt worden dat uw psychische problemen dermate ernstiger zouden geworden zijn dat u in de periode tussen de beide persoonlijke onderhouds op het CGVS dat u dergelijke elementaire informatie aangaande uw problemen zou vergeten zijn. Er mag toch minstens van uw verwacht worden dat u, ook al kent u de exacte datum of de precieze maand niet, op een consistente wijze kunt aangeven in welke periode de fysieke agressie begon. Het gaat hier immers niet om een triviale gebeurtenis, maar wel om de eerste keer dat uw fysieke integriteit werd aangetast, hetgeen een grote indruk op u zou moeten gemaakt hebben.

Voorts kon u met geen mogelijkheid zeggen hoeveel keer ongeveer in totaal u geslagen geweest zou zijn (CGVS1, pg 16 en CGVS2, pg 4). U stelde dat het heel regelmatig gebeurde, heel dikwijls, zowel in 2018 als in 2019, waarbij de laatste twee incidenten heel ernstig waren (CGVS1, pg 16). Om verduidelijking gevraagd stelde u dan dat het kon zijn dat het drie keer in een week gebeurde, maar ook dat het een keer per maand kon zijn en dat het er van afhing waar men u tegenkwam (CGVS1, pg 16). Bij het tweede persoonlijk onderhoud hield u het erop dat zoiets met de minder ernstige aanvallen erbij genomen bijna dagelijks gebeurde. Toen u vervolgens gevraagd werd hoe lang deze periode duurde waarbij u quasi dagelijks werd aangevallen antwoordde u drie jaar waarna u zei dat u enkel naar de winkel ging om inkopen te doen en dat u dan groepjes aantrof op straat die stonden te drinken (CGVS2, pg 4). Indien u voor het eerst in de zomer van 2018 zou aangevallen zijn en in de zomer van 2019 Kirgizië verliet, gaat het om een periode van een jaar, niet drie jaar. Zelfs bij benadering kon u helemaal niet schatten om hoeveel incidenten het zou gaan (CGVS2, pg 4).

Tevens bleef u onduidelijk over uw contacten met de autoriteiten. U zou niet (meer) naar de politie gegaan zijn, omdat u van de chef van het ROVD kantoor (Raionnyi otdel vnutrennikh del, afdeling van de politie), te horen kreeg dat men u geen bescherming zou bieden (CGVS1, pg 17). Deze chef zou dit gezegd hebben toen uw problemen begonnen in 2018 (CGVS1, pg 17). U kon geen duidelijk antwoord geven op de vraag of u na het eerste incident naar de politie stapte (CGVS1, pg 17). U dacht dat u wellicht in de maand juni voor het eerst naar de politie stapte (CGVS1, pg 17). Tijdens het tweede

persoonlijk onderhoud werd een poging ondernomen om hieromtrent duidelijkheid te scheppen, maar dit bleek tevergeefs. Er werd u gevraagd wanneer u naar de ROVD bent gestapt, of u nog bij benadering kon zeggen wanneer dit was of naar aanleiding van welk incident. Er werd dus allerm minst van u geëist dat u een exacte datum zou geven. U kon echter geen enkele tijdsindicatie geven en u kon ook niet zeggen naar aanleiding van welke gebeurtenis u contact zou gehad hebben met de ROVD. U weigerde eigenlijk de vraag te beantwoorden en stelde enkel dat u op dat moment concreet geen data kon noemen (CGVS2, pg 13). Nogmaals de kans geboden om het ongeveer of bij benadering te zeggen, kon u enkel maar zeggen dat het verschillende keren was, bij verschillende districten, waarna u afweek van de vraag door te zeggen dat u convocaties zou moeten hebben maar dat u deze niet kreeg (CGVS2, pg 13). Ook hier geldt dezelfde vaststelling dat u informatie die u gaf tijdens het eerste persoonlijk onderhoud niet meer kon aanbrengen in het kader van uw tweede onderhoud, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen ondergraaft. Daarenboven zijn uw opeenvolgende verklaringen onderling niet consistent, vermits u de ene keer zei dat u niet meer naar de politie stapte nadat de chef van de ROVD u duidelijk gemaakt had dat u geen bescherming moest verwachten (CGVS1, pg 17) om dan uw verklaring te wijzigen in het tweede onderhoud en te stellen dat u verschillende keren bij verschillende districten naar de ROVD stapte (CGVS2, pg 13).

Bovendien bleek u geen enkel document te kunnen neerleggen dat kan staven dat u naar aanleiding van geweldsdelicten bescherming zocht bij de Kirgizische autoriteiten. U zou met verschillende instanties contact gehad hebben naar aanleiding van uw problemen. U verklaarde in dat verband dat u documenten had van de veiligheidsdienst (KMB) en het parket (CGVS1, pg 17), dat u geen gehoor kreeg bij de politie en daarom naar het parket ging, dat u daar ook niet terecht kon en dat u zich tot een hogere instantie wendde, de nationale veiligheidsdienst, doch dit bleek dan in het kader te zijn van een zaak van afpersing waarbij het niet duidelijk is of er nog enig verband was met de geweldsdelicten waarvan u het slachtoffer zou zijn geworden (CGVS1, pg 17, pg 18). Nogmaals gevraagd of u wegens feiten van geweld nog poogde om bij een hogere instantie dan de politie klacht in te dienen, beweerde u dan dat u bij de ombudsman had willen gaan, maar dat u dit niet deed omwille van beperkte tijdstippen en een wachtlijst (CGVS1, pg 18). U zou dan ook nog een klacht ingediend hebben bij Kangantiev, de minister van binnenlandse zaken, maar deze klacht zou niets opgeleverd hebben (CGVS1, pg 18). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud beweerde u zoals gezegd verschillende malen in verschillende districten naar de ROVD te zijn gestapt (CGVS2, pg 13). Toch kon u van al deze contacten met de autoriteiten van uw land van herkomst geen enkel bewijsstuk neerleggen.

U kon evenmin aan de hand van medische documenten staven dat u door fysiek geweld gewond raakte in uw land van herkomst. U zou nochtans drie maal naar het ziekenhuis moeten gaan zijn voor verzorging (CGVS2, pg 4). De enige twee stukken die u aanbracht ter staving van uw relaas betreffen een röntgenfoto van een been waar uw naam niet op terug te vinden is en een zeer summier medisch attest van 28 juni 2018 op uw naam waarin een breuk van een ledemaat beschreven wordt (CGVS2, pg 10). Het doktersbriefje bevat geen informatie over de omstandigheden waarin de breuk werd opgelopen. Indien u werkelijk meerdere malen zwaar geslagen werd zoals u beweerde, zou toch verwacht worden dat u de verwondingen die u daarbij zou hebben opgelopen enigszins zou kunnen staven aan de hand van medische attesten.

Gelet op uw verklaringen over het grote aantal incidenten, het gegeven dat u zich drie keer naar het ziekenhuis zou hebben begeven voor verzorging en uw verklaringen over allerlei stappen die u zou hebben genomen in een poging bescherming te krijgen, is het dan ook hoogst opmerkelijk dat u geen enkel bewijskrachtig stuk ter staving van uw problemen kon neerleggen. U werd nochtans herhaaldelijk gewezen op het belang van bewijsstukken (DVZ, verklaring volgend verzoek, punt 22, CGVS1, pg 8, 10, 17, CGVS2, pg 10). Daarenboven kon u geen aannemelijke verklaring verstrekken voor het ontbreken van deze documenten. U zou de bewijsstukken niet meegenomen hebben omdat u verteld werd dat u die tijdens uw reis niets mocht bij hebben, opdat het niet zou opvallen dat u naar Europa reisde om internationale bescherming aan te vragen (CGVS1, pg 17 en CGVS2, pg 10). Indien dit zo zou zijn, zou verwacht worden dat u een oplossing zoekt voor dit probleem en dat u ervoor zou zorgen dat u belangrijke bewijsstukken in het kader van uw verzoek om internationale bescherming zou kunnen laten opsturen eens u in Europa was aangekomen. Dit geldt des te meer vermits uit uw verklaringen blijkt dat u gedurende meerdere weken of maanden uw reis voorbereidde terwijl u bij twee oudere dames die u kende uit uw kerkgemeenschap verbleef. U regelde een visum en u zou ook eigendommen verkocht hebben in deze periode en u diende dus allesbehalve halsoverkop te vluchten (CGVS1, pg 8, pg 9). Toen u gewezen werd op de mogelijkheid om stukken te laten nasturen, opperde u dat het ging over documenten van een hoger niveau en dat er misschien controle zou kunnen zijn geweest via de post en dat er veiligheidsredenen meespelen als iemand zo'n document openlijk stuurt (CGVS2, pg 10). Het gaat hier echter om uiterst vage veronderstellingen van uwentwege die u op geen enkele wijze kon objectiveren. U gaf dan ook nog aan dat u niet zeker wist of de documenten in kwestie wel nog bij uw moeder lagen of dat zij er misschien de kachel mee had aangestoken (CGVS1, pg 17). Tijdens het

tweede persoonlijk onderhoud verklaarde u uiteindelijk u niets meer had op papier, dat alles verbrand was (CGVS2, pg 10), hoewel u naar eigen zeggen geen contact meer gehad hebt met uw moeder in de periode tussen beide gehoren (CGVS2, pg 14), zodat het een raadsel is hoe u inmiddels te weten zou gekomen zijn dat de stukken effectief verbrand zouden zijn. Daarbij is het volstrekt ongeloofwaardig dat u zo laks zou omspringen met belangrijke bewijsstukken en deze zonder meer bij uw moeder zou achterlaten, waarbij de kans bestond dat ze gebruikt werden om een kachel mee aan te steken. Het heeft er dan ook alle schijn van dat er nooit dergelijke bewijsstukken bestaan hebben.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen, maakt dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw vluchtrelaas.

Wat betreft uw geloofsovertuiging die op zich niet betwist wordt door het CGVS en de situatie van orthodoxe christen in Kirgizië, blijkt uit informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier dat zo'n drie procent van de Kirgizische bevolking het Russisch-orthodoxe geloof aanhangt en de overgrote meerderheid van de bevolking moslim is. In Kirgizië is er een traditionele aanwezigheid van de Russisch-orthodoxe kerk door de aanwezigheid van etnische Russen. De Kirgizische wet schrijft voor dat alle religieuze groepen en religieuze scholen zich moeten registreren bij de Staatscommissie voor Religieuze Zaken. Elke congregatie van een religieuze groep moet zich apart registreren en moet minstens 200 stichtende leden hebben die burger van Kirgizië zijn. In het kader van deze registratieplicht zouden er eind 2016 51 Russisch-orthodoxe kerken geregistreerd zijn bij de Kirgizische overheid (zie COI Focus, Kirgizië, Situatie christenen, update van 5 juni 2020). Binnen dit kader van registratieplicht kunnen Russisch-orthodoxe christenen hun geloof vrij belijden in Kirgizië. Uit de beschikbare informatie blijkt niet dat er sprake is van wijdverspreide vervolging van Russisch-orthodoxe christen in Kirgizië. Het loutere gegeven dat u een aanhanger bent van de Russisch-orthodoxe kerk volstaat derhalve niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in uw hoofde. U dient uw vrees voor vervolging wegens uw christelijk geloof in concreto aan te tonen. Uit wat voorafgaat blijkt dat u daar manifest niet in bent geslaagd.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat het gegeven dat u van gemengde Russische-Oeigoerse origine bent, wat niet betwijfeld wordt door het CGVS, evenmin volstaat om een vrees voor vervolging in uw hoofde te kunnen weerhouden. In de nasleep van het interetnisch geweld tussen Kirgiezen en Oezbeken in 2010 was er tijdelijk een verhoogde spanning waarbij ook Oeigoeren bedreigd werden, doch dit vertaalde zich niet in systematisch, aanhoudend of grootschalig geweld ten aanzien van de Oeigoerse minderheid in Kirgizië (zie COI Focus, Situatie van Oeigoeren in Kirgizië). Ook in recente jaren blijkt niet uit de beschikbare informatie dat de situatie geëscaleerd zou zijn en dat er sprake zou zijn van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin van Oeigoeren in Kirgizië, hoewel het evenwicht tussen de verschillende etnieën fragiel blijft. In recente mensenrechtenrapporten wordt geen melding gemaakt van grootschalig geweld jegens de Oeigoerse minderheid in Kirgizië. Volgens informatie van Minority Rights Group zou er wel sprake zijn van negatieve beeldvorming van de Oeigoerse gemeenschap die door sommigen geassocieerd wordt met terrorisme en fundamentalisme en wordt ook bezorgdheid geuit over het viseren van Oeigoeren door de autoriteiten middels gefabriceerde terrorisme aanklachten en over het toezicht dat de overheid zou uitoefenen op de Oeigoerse gemeenschap. De NGO maakt ook melding van de nationalistische groep Kyrk Choro die Oeigoeren viseert. Uit niets blijkt dat elke Oeigoerse burger in Kirgizië een dermate hoog risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie omwille van zijn etnie dat het louter behoren tot de Oeigoerse etnie zou volstaan om in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Bijgevolg komt u niet in aanmerking voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus conform art. 48/4, §2 van de Belgische Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten, namelijk een kopie van uw internationaal paspoort, uw origineel binnenlands paspoort, een kopie van uw geboorteakte, een kopie van het binnenlands paspoort van uw moeder, een kopie van een pagina van het binnenlands paspoort van uw vader, een origineel doopattest afgeleverd op 8 september 2019, een attest van de Russisch-orthodoxe kerk te Luik opgesteld op 30 november 2019 en een bundel documenten met betrekking tot uw visumaanvraag en uw vluchtgreis, staven uw identiteit, nationaliteit, gemengde origine, reisweg en geloofsovertuiging. Deze gegevens worden op zich niet betwist door het CGVS, doch wijzigen niets aan de vaststellingen met betrekking tot het door u voorgehouden vluchtrelaas. De attesten van de psycholoog, het medisch attest van 28 juni 2018 en de röntgenfoto werden hierboven reeds besproken. De overige medisch gerelateerde documenten zoals de bloedanalyse en de tenlasteneming (stuk 9, groene map), bevatten geen informatie die uw vluchtrelaas zou kunnen ondersteunen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 3 en 6 EVRM, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/9, § 4, “48/7 §3”, en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “*de beginselen van behoorlijk bestuur, van voorzorg en zorgvuldigheid*”.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2. Verder duidt de Raad erop dat de schending van artikel 6 van het EVRM niet dienstig kan worden ingeroepen, nu het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest van 5 oktober 2000, in de zaak MAAOUIA tegen Frankrijk, heeft beslist dat artikel 6 van het EVRM niet van toepassing is op het asielrecht (RvS 7 juli 2006, nr. 161.169).

2.2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.4. De Raad wijst er vooreerst op dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze medewerkingsplicht (die eerder reeds werd aangegeven in Europese richtlijnen en rechtspraak) vereist dus van een verzoeker om internationale bescherming dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Overeenkomstig artikel 48/6, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet vormt het ontbreken van de in het eerste lid bedoelde elementen, en meer in het bijzonder het ontbreken van het bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit, die kernelementen uitmaken in een procedure tot beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, een negatieve indicatie met betrekking tot de algehele geloofwaardigheid van het relaas, tenzij de verzoeker een bevredigende verklaring heeft gegeven voor het ontbreken ervan. Indien de verzoeker bepaalde

aspecten van zijn verklaringen niet staat met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.5.1. Verzoekende partij verwijst vooreerst naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet en meent dat het duidelijk is dat er steunmaatregelen moesten worden genomen, gelet op de talrijke bijgebrachte medische getuigschriften waaruit haar kwetsbaarheid blijkt. Verzoekende partij stelt dat verwerende partij de bevoegdheid niet heeft om de inhoud van deze attesten die opgesteld werden door een psycholoog in twijfel te trekken. Verzoekende partij onderstreept dat de psycholoog duidelijk vermeldt dat zij moeilijkheden heeft om zich in tijd en ruimte te situeren en het feit dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud aangaf dat zij zich (fysiek) goed genoeg voelde voor het gesprek doet hieraan geen enkele afbreuk. Verzoekende partij onderstreept dat er ernstige aanwijzingen zijn dat zij lijdt aan zware psychologische stoornissen die de toepassing van artikel 48/9, § 4 rechtvaardigen.

2.2.5.2. De Raad stelt evenwel vast dat door verzoekende partij geen enkel medisch/psychologisch attest wordt bijgebracht dat van aard is aan te tonen dat zij niet in staat is een gehoor af te leggen en daar op adequate wijze haar asielrelaas naar voren te brengen. Wat betreft de door haar aangehaalde fysieke gezondheidsproblemen (administratief dossier, stuk 7, vragenlijst bijzonder procedurele noden; administratief dossier, stuk 4, notities CGVS d.d. 07/02/2020, p. 7), brengt zij geen enkel medisch attest bij waaruit blijkt dat deze fysieke gezondheidsproblemen haar verhinderen op een volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure internationale bescherming. Inzake haar psychische gezondheidsproblemen legt verzoekende partij twee attesten neer van een psycholoog gedateerd op 29 januari 2020 en 5 augustus 2020 die exact dezelfde inhoud bevatten (administratief dossier, stuk 5, map documenten, docs. 8 en 13). De Raad stelt vast dat beide attesten vermelden dat verzoekende partij de symptomen vertoont van een depressie, dat zij problemen kent met ruimte en tijd, dat zij aan een concentratiestoornis lijdt en dit omwille van een chronisch psychotraumatisch syndroom ten gevolge van wat zij meemaakte in haar land van herkomst. Verder vermeldt het attest dat verzoekende partij onder meer last heeft van slapeloosheid, nervositeit, overdreven alertheid, momenten van dissociatie, hoofdpijn, angsten, ademhalingsmoeilijkheden en een gebrek aan zelfvertrouwen. De Raad stelt vast dat nergens in de attesten wordt toegelicht op welke wijze tot deze vaststellingen werd gekomen. Uit de verklaringen van verzoekende partij tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud d.d. 7 februari 2020 blijkt dat zij op dat moment nog maar één keer naar haar psycholoog was geweest (notities CGVS d.d. 07/02/2020, p. 10). Zoals ook in de bestreden beslissing wordt opgemerkt, is het dan ook wel degelijk opvallend dat de psycholoog slechts na één consultatie – het eerste psychisch attest is immers opgesteld op een datum die het eerste persoonlijk onderhoud voorafgaat – tot een dergelijke uitgebreide opsomming van uiteenlopende psychische symptomen en stoornissen komt en daarbij ook nog zou vastgesteld hebben dat haar problemen veroorzaakt zouden zijn door iets dat zij meemaakte in haar land van herkomst. Verder is het ook zeer opmerkelijk dat haar psycholoog na meerdere bijkomende sessies – verzoekende partij zou volgens de attesten twee keer per maand op consultatie komen – en meer dan zes maanden later zich beperkt tot het opstellen van een identiek verwoord attest zonder enige bijkomende toelichting. De Raad wijst erop dat deze attesten verder geenszins verduidelijken op welke wijze de klachten van verzoekende partij zich uiten, bijvoorbeeld hoe de concentratiestoornissen en de moeilijkheden met tijd en ruimte zich manifesteren. Gelet op deze vaststellingen, is de Raad van oordeel dat de bijgebrachte psychologische attesten allerminst volstaan om aan te tonen dat verzoekende partij omwille van psychische problemen niet in staat is een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Verzoekende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar haar psychische gezondheidstoestand teneinde de vastgestelde onaannemelijkheden, inconsistenties en vaagheden in haar verklaringen te verschonen.

2.2.6.1. Verzoekende partij bemerkt verder dat verwerende partij in haar beslissing niet betwist dat zij met bepaalde familieleden of andere personen ruzie heeft gekregen in haar land van herkomst en dat zij eventueel betrokken geraakt is bij vechtpartijen of occasioneel slachtoffer werd van slagen, doch stelt dat zij er niet in geslaagd is aan te tonen dat zij op een systematische wijze in de zin van de Vluchtelingenconventie geïsoleerd werd wegens haar geloof en origine. Echter werd zij in haar land bijna dagelijks geslagen en lastig gevallen en diende zij ook gehospitaliseerd te worden. Verzoekende partij meent tevens dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6.2. De Raad onderstreept evenwel dat, daar waar verzoekende partij stelt dat zij bijna dagelijks geslagen en lastig gevallen werd, in de bestreden beslissing op omstandige wijze wordt vastgesteld dat verzoekende partij geenszins aantoonde dat zij op een systematische wijze in de zin van de Vluchtelingenconventie geïsoleerd werd wegens haar geloof en origine. Meer bepaald wordt erop

gewezen dat (i) waar zij beweerde dat haar religie aan de basis lag van haar problemen het onwaarschijnlijk lijkt dat zij ineens ernstige problemen zou gekregen hebben omwille van haar geloofsovertuiging terwijl zij al erg lang het christendom aanhing; (ii) zij inconsistente verklaringen aflegt over de Oeigoeren waarmee zij problemen had, in het bijzonder haar problemen met ene K.; (iii) zij tevens erg vage verklaringen aflegde over haar problemen met deze K.; (iv) ook haar verklaringen over de verschillende gewelddadige aanvallen jegens haar persoon uitblonden in vaagheid en een gebrek aan consistentie vertoonden; (v) zij met geen mogelijkheid kon zeggen hoeveel keer ongeveer zij in totaal geslagen geweest zou zijn; (vi) zij onduidelijk bleef over haar contacten met de autoriteiten en zij evenmin enig document bijbracht dat staat dat zij naar aanleiding van geweldsdelicten bescherming zocht bij de Kirgizische autoriteiten; en (vii) zij evenmin aan de hand van medische documenten kon staven dat zij door fysiek geweld gewond raakte in haar land van herkomst. Door louter te herhalen dat zij in haar land bijna dagelijks geslagen en lastig gevallen werd en dat zij gehospitaliseerd diende te worden, stelt zij op geen enkele wijze voormelde vaststellingen, waaruit blijkt dat zij zulks allerminst aannemelijk heeft gemaakt, *in concreto* in een ander daglicht. Desbetreffende vaststellingen blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen dat enig geloof kan worden gehecht aan haar bewering sinds 2018 systematisch te zijn lastig gevallen en geslagen door verschillende personen omwille van haar Russisch-Oeigoerse origine en geloofsovertuiging. Waar verzoekende partij dan ook meent dat toepassing moet worden gemaakt van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat voormeld artikel bepaalt dat het feit dat een asielzoeker reeds werd vervolgd of ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks bedreigd is met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, een duidelijke aanwijzing vormt voor een gegronde vrees voor vervolging/een reëel risico op het lijden van ernstige schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De Raad wijst er evenwel op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij reeds werd vervolgd in de zin van 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij kan zich dan ook niet dienstig op de schending van voormeld artikel beroepen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar verschillende internetartikelen over de situatie van christenen in Kirgizië (bijlagen 2-7 van het verzoekschrift), stellende dat christenen er vervolgd worden, stelt de Raad evenwel vast dat uit de door verzoekende partij bijgebrachte internetartikelen nergens blijkt dat er sprake is van wijdverspreide vervolging van Russisch-orthodoxe christenen in Kirgizië. Het louter gegeven dat verzoekende partij een aanhanger is van de Russisch-orthodoxe kerk volstaat dan ook niet om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in haar hoofde. Verzoekende partij dient haar vrees voor vervolging wegens haar christelijk geloof *in concreto* aan te tonen, doch blijft, gelet op het voorgaande, desbetreffend manifest in gebreke.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar verschillende internetartikelen over de situatie van etnische minderheden in Kirgizië en naar een rapport van OFPRA d.d. 6 juni 2019 over de situatie van de Oeigoerse minderheid in Kirgizië (bijlagen 5, 8 en 9 van het verzoekschrift), stelt de Raad vast dat uit deze informatie niet blijkt dat er sprake zou zijn van systematische vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin van Oeigoeren in Kirgizië en dat elke Oeigoerse burger in Kirgizië een dermate hoog risico zou lopen op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Verzoekende partij dient dan ook haar vrees voor vervolging wegens haar origine *in concreto* aan te tonen, alwaar zij evenwel, gelet op het voorgaande, allerminst in slaagt.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het relaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Kirgizië een situatie

heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 5 en 6), en dat verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal d.d. 7 februari 2020 en 10 augustus 2020 de kans kreeg om de redenen van haar verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Het middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT